

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 14 marca 2014 r.*

Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Decyzja w sprawie żądania udzielenia informacji —
Konieczność żądanych informacji — Wystarczająco poważne poszlaki — Kontrola sądowa —
Proporcjonalność

W sprawie T-296/11

Cementos Portland Valderrivas, SA, z siedzibą w Pampelunie (Hiszpania), reprezentowana przez
adwokatów L. Ortiza Blanca, A. Lamadrída de Pabla oraz N. Ruiza Garcíę,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez F. Castilla Contrerasa, C. Urracę Caviedesa oraz
C. Hödlmayra, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata A. Rivasa,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 2368 wersja
ostateczna z dnia 30 marca 2011 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3
rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa 39520 – Cement i produkty cementopochodne),

SĄD (siódma izba),

w składzie: A. Dittrich, prezes, I. Wiszniewska-Białecka i M. Prek (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 lutego 2013 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu i postępowanie

- 1 W listopadzie 2008 r. i we wrześniu 2009 r. Komisja Wspólnot Europejskich przeprowadziła na podstawie art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003,

* Język postępowania: hiszpański.

- L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205), kilka kontroli w pomieszczeniach należących do spółek działających w branży cementowej. Po przeprowadzeniu tych kontroli Komisja zażądała udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Jeśli chodzi o skarżącą, Cementos Portland Valderrivas, SA, Komisja nie przeprowadziła w jej pomieszczeniach kontroli ani też nie skierowała do niej żądania udzielenia informacji.
- 2 Pismem z dnia 17 listopada 2010 r. Komisja poinformowała skarżącą, iż zostanie do niej skierowana decyzja w sprawie żądania informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 i przesłała jej projekt kwestionariusza, który zamierzała załączyć do tej decyzji.
 - 3 Pismem z dnia 3 grudnia 2010 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi na piśmie na temat projektu tego kwestionariusza.
 - 4 W dniu 6 grudnia 2010 r. Komisja powiadomiła skarżącą o zamiarze wszczęcia w stosunku do niej postępowania na podstawie art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003, jak również w stosunku do siedmiu innych spółek działających w branży cementowej, w sprawie domniemanych naruszeń art. 101 TFUE, polegających na „ograniczaniu przepływów handlowych w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), w tym na ograniczaniu importu na teren EOG towarów pochodzących z państw trzecich, podziale rynków, koordynacji cen i związanych z tym praktykach antykonkurencyjnych na rynku cementu oraz na rynkach towarów cementopochodnych”.
 - 5 W dniu 30 marca 2011 r. Komisja przyjęła decyzję C(2011) 2368 wersja ostateczna dotyczącą postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 (sprawa 39520 – Cement i produkty cementopochodne) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).
 - 6 W zaskarżonej decyzji Komisja wskazuje, iż zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 w celu wypełniania obowiązków nałożonych na nią na podstawie wspomnianego rozporządzenia może ona zwrócić się do przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw o dostarczenie wszelkich koniecznych informacji, występując ze zwykłym żądaniem udzielenia informacji lub w drodze decyzji (motyw 3 zaskarżonej decyzji). Po wskazaniu, że skarżąca została poinformowana o zamiarze Komisji przyjęcia decyzji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 i że przedstawiła ona swoje pisemne uwagi na temat projektu kwestionariusza (motywy 4 i 5 zaskarżonej decyzji), Komisja zażądała w drodze decyzji od skarżącej jak również od jej spółek filialnych mających siedzibę w Unii Europejskiej i kontrolowanych przez nią bezpośrednio lub pośrednio, aby wypełniły kwestionariusz stanowiący załącznik I do zaskarżonej decyzji, liczący 94 strony i składający się z jedenastu serii pytań (motyw 6 zaskarżonej decyzji). Instrukcje dotyczące odpowiedzi na ten kwestionariusz stanowią załącznik II do wspomnianej decyzji, a wzory odpowiedzi, którymi należy się posłużyć, znajdują się w załączniku III do wspomnianej decyzji.
 - 7 Komisja przypomniała również opis zarzucanych naruszeń, wskazanych w pkt 4 powyżej (motyw 2 zaskarżonej decyzji).
 - 8 Odnosząc się do charakteru i ilości żądanych informacji, jak również do wagi zarzucanych naruszeń reguł konkurencji, Komisja uznała, iż należy udzielić skarżącej terminu dwunastu tygodni na ustosunkowanie się do dziesięciu pierwszych serii pytań i dwóch tygodni na jedenastą serię dotyczącą „kontaktów i spotkań” (motyw 8 zaskarżonej decyzji).

- 9 Sentencja zaskarżonej decyzji ma następujące brzmienie:

„Artykuł 1

[Skarżąca] ze swoimi spółkami zależnymi z siedzibą w UE i kontrolowanymi przez siebie bezpośrednio lub pośrednio, zostaje zobowiązana do udzielenia informacji wskazanych w załączniku I do tej decyzji, w formie określonej w załącznik[ach] II i III do wspomnianej decyzji w terminie dwunastu tygodni w odniesieniu do pytań 1–10 oraz dwóch tygodni na pytanie 11, licząc od dnia doręczenia tej decyzji. Wszystkie załączniki stanowią integralną część niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do [skarżącej] i jej spółek zależnych z siedzibą w UE i kontrolowanych przez nią bezpośrednio lub pośrednio”.

- 10 W dniu 15 kwietnia 2011 r. skarżąca przedstawiła odpowiedź na jedenastą serię pytań. W dniu 3 maja 2011 r. Komisja zażądała uszczegółowienia tej odpowiedzi. W dniu 4 i 31 maja 2011 r. skarżąca udzieliła odpowiedzi Komisji.
- 11 W dniu 9 maja 2011 r. skarżąca złożyła wniosek do Komisji o zwolnienie jej z obowiązku odpowiedzi na zaskarżoną decyzję ze względu na koszt finansowy spowodowany znacznym nakładem pracy, wiążącym się z udzieleniem tej odpowiedzi w szczególnie trudnej sytuacji gospodarczej i w każdym wypadku wniosła o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi.
- 12 W dniu 19 maja 2011 r. odbyło się spotkanie przedstawicieli Komisji z przedstawicielami skarżącej.
- 13 W dniu 25 maja 2011 r. skarżąca złożyła wniosek do Komisji o przedłużenie o osiem tygodni terminu na odpowiedź na dziesięć pierwszych serii pytań i, posiłkowo, o wyrażenie zgody na udzielenie odpowiedzi częściowej.
- 14 W dniu 1 czerwca 2011 r. Komisja odmówiła udzielenia zgody na przedłużenie terminu, o co wносиła skarżąca, i zażądała od skarżącej precyzyjnego wskazania pytań, w odniesieniu do których – zdaniem skarżącej – konieczny był dodatkowy termin.
- 15 W dniu 7 czerwca 2011 r. skarżąca złożyła wniosek o udzielenie dodatkowego terminu dwóch tygodni, czyli do dnia 11 lipca 2011 r. na udzielenie odpowiedzi na pytania 1B, 3, 5, 9A i 9B.
- 16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 czerwca 2011 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.
- 17 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 czerwca 2011 r., skarżąca przedłożyła wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, w którym wносиła do prezesa Sądu o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji.
- 18 Pismem z dnia 23 czerwca 2011 r. Komisja poinformowała skarżącą, iż termin do odpowiedzi na dziesięć pierwszych serii pytań został jej przedłużony o pięć dodatkowych tygodni, czyli do dnia 2 sierpnia 2011 r.
- 19 Postanowieniem z dnia 29 lipca 2011 r. w sprawie T-296/11 R Cementos Portland Valderrivas przeciwko Komisji, niepublikowanym w Zbiorze, prezes Sądu oddalił wniosek o zastosowanie środka tymczasowego.
- 20 W dniu 2 sierpnia 2011 r. skarżąca przedstawiła swoją odpowiedź na dziesięć pierwszych serii pytań.

- 21 Po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (siódma izba) postanowił o otwarciu procedury ustnej.
- 22 Na rozprawie w dniu 6 lutego 2013 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu. Pod koniec rozprawy Sąd postanowił nie zamykać postępowania ustnego.
- 23 W dniu 25 marca 2013 r. w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem Sąd wezwał Komisję do przedstawienia listy, jak również streszczenia poszlak, w oparciu o które Komisja wszczęła w stosunku do skarżącej postępowanie na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.
- 24 W dniu 11 kwietnia 2013 r. Komisja odmówiła spełnienia tego żądania. Postanowieniem z dnia 14 maja 2013 r. Sąd zobowiązał Komisję do dostarczenia listy wspomnianych poszlak oraz ich streszczenia. Zgodnie z art. 67 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem oraz w celu pogodzenia, z jednej strony, zasady kontrydykcyjności oraz, z drugiej strony, specyfiki fazy postępowania polegającej na wstępnym dochodzeniu, w ramach którego przedsiębiorstwo, którego dotyczy postępowanie, nie jest uprawnione do uzyskania informacji o istotnych dowodach, na których Komisja opiera swoje zarzuty, ani nie ma prawa dostępu do akt, Sąd postanowieniem z dnia 14 maja 2013 r. ograniczył prawo do zapoznania się z informacjami udzielonymi przez Komisję tylko do adwokatów skarżącej i uzależnił je od zobowiązania poufności z ich strony.
- 25 Komisja ustosunkowała się do tego wezwania w wyznaczonym terminie, dostarczając Sądowi listę, jak również streszczenie poszlak, na podstawie których wszczęła w stosunku do skarżącej postępowanie na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.
- 26 W dniu 19 czerwca 2013 r. adwokaci skarżącej zapoznali się w sekretariacie Sądu z dokumentami, o których mowa w pkt 23 powyżej, i przedstawili swoje pisemne uwagi odnośnie do dokumentów przekazanych przez Komisję. Wreszcie, w dniu 18 września 2013 r., Komisja odpowiedziała na uwagi na piśmie przedstawione przez adwokatów skarżącej.
- 27 Procedurę ustną zamknięto w dniu 27 września 2013 r.

Żądania stron

- 28 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 29 Komisja wnosi do Sądu o:
 - oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 30 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi wyłącznie jeden zarzut oparty na naruszeniu art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz zasady proporcjonalności. Zarzut ten składa się w istocie z czterech części, a mianowicie, dotyczy on, po pierwsze, arbitralnego charakteru zaskarżonej decyzji, po drugie, braku konieczności przekazania żądanych informacji, po trzecie, charakteru żądanych informacji i po czwarte, nieproporcjonalnego charakteru żądania informacji.

W przedmiocie części pierwszej jedyne go zarzutu, opartego na arbitralnym charakterze zaskarżonej decyzji

- 31 Skarżąca uważa w istocie, iż zwykle stwierdzenie domniemań popełnienia naruszenia w zaskarżonej decyzji nie stanowi wystarczającej ochrony przed nadużyciem przez Komisję uprawnień, jakie wywodzi ona z art. 18 rozporządzenia nr 1/2003. Zdaniem skarżącej Komisja powinna być w posiadaniu poszlak popełnienia naruszenia. Tymczasem ani zaskarżona decyzja, ani kontekst, w jakim została ona wydana, nie pozwalają, na stwierdzenie, iż Komisja jest w posiadaniu takich poszlak. Zaskarżona decyzja wydaje się mieć raczej poszukiwawczy charakter (fishing expedition) w zakresie, w jakim ma ona na celu ustalenie ewentualnych poszlak wskazujących na naruszenie prawa konkurencji. Skarżąca proponuje również, aby Sąd zobowiązał Komisję do przedstawienia poszlak, na jakich się ona opiera.
- 32 Komisja przypomina, iż w związku z ciężącym na niej obowiązkiem uzasadnienia decyzji dotyczącej żądania informacji, jest ona zobowiązana do wskazania w sposób wyraźny domniemanego naruszenia, które ma zamiar zbadać, a nie wskazania poszlak, które są w jej posiadaniu. Komisja ponadto podnosi, iż była ona w posiadaniu takich poszlak w czasie przyjmowania zaskarżonej decyzji.
- 33 W celu odpowiedzi na tę część zarzutu należy mieć na uwadze, iż prowadzone przed Komisją postępowanie administracyjne na podstawie rozporządzenia nr 1/2003 składa się z dwóch odrębnych, następujących po sobie etapów, z których każdy opiera się na własnej wewnętrznej logice, czyli z etapu wstępnego dochodzenia, z jednej strony i etapu kontrydiktoryjnego, z drugiej strony. Etap wstępnego dochodzenia, w trakcie którego Komisja wykorzystuje uprawnienia dochodzeniowe przewidziane w rozporządzeniu nr 1/2003 i który rozciąga się aż do przedstawienia zarzutów, ma na celu umożliwienie Komisji zebrania wszystkich istotnych informacji potwierdzających – albo nie – istnienie naruszenia reguł konkurencji i zajęcie przez nią wstępnego stanowiska w przedmiocie kierunku oraz dalszego rozwoju postępowania. Z kolei etap kontrydiktoryjny, który obejmuje okres od przedstawienia zarzutów do przyjęcia ostatecznej decyzji, powinien umożliwić Komisji ostateczne zajęcie stanowiska w przedmiocie zarzucanego naruszenia (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-99/04 AC-Treuhand przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1501, pkt 47).
- 34 Z jednej strony, jeśli chodzi o wstępny etap dochodzenia, to rozpoczyna się on w dniu, w którym Komisja, wykonując uprawnienia przyznane jej w art. 18 i 20 rozporządzenia nr 1/2003, przyjmuje środki, które obejmują zarzut popełnienia naruszenia i mają istotny wpływ na sytuację podejrzanych przedsiębiorstw. Z drugiej strony zainteresowane przedsiębiorstwo dopiero na początku kontrydiktoryjnego etapu postępowania administracyjnego poprzez pismo w sprawie przedstawienia zarzutów zostaje poinformowane o wszystkich istotnych okolicznościach, na których opiera się Komisja na tym etapie postępowania, oraz o tym, że przysługuje mu prawo wglądu do akt sprawy, które to prawo ma na celu zagwarantowanie skutecznego wykonania prawa do obrony. W konsekwencji dopiero po wysłaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów zainteresowane przedsiębiorstwo może w pełni skorzystać z prawa do obrony. Gdyby bowiem wspomniane uprawnienia zostały rozszerzone na okres poprzedzający wysłanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, skuteczność dochodzenia Komisji byłaby zagrożona, ponieważ już na wstępnym etapie dochodzenia Komisji zainteresowane przedsiębiorstwo byłoby w stanie określić informacje znane już przez Komisję, a więc i informacje, które mogą jeszcze zostać przed nią ukryte (zob. podobnie ww. w pkt 33 wyrok w sprawie AC-Treuhand przeciwko Komisji, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 35 Tymczasem środki dochodzeniowe podjęte przez Komisję na etapie wstępnego dochodzenia, w szczególności środki kontrolne i żądania informacji, z natury prowadzą do postawienia zarzutu naruszenia i mogą mieć istotny wpływ na sytuację podejrzanych przedsiębiorstw. Istotne jest zatem, by nie dopuścić do nieodwracalnego naruszenia prawa do obrony na tym etapie postępowania administracyjnego, ponieważ podjęte środki dochodzeniowe mogą mieć decydujący charakter dla ustalenia dowodów bezprawności zachowań przedsiębiorstw mogących prowadzić do pociągnięcia ich do odpowiedzialności (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 21 września 1989 r. w sprawach połączonych 46/87 i 227/88 Hoechst przeciwko Komisji, Rec. s. 2859, pkt 15; a także ww. w pkt 33 wyrok w sprawie AC-Treuhand przeciwko Komisji, pkt 50, 51).
- 36 W tym kontekście należy przypomnieć, iż nałożony na Komisję w art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 obowiązek wskazania podstawy prawnej i celu żądania informacji stanowi podstawowy wymóg służący wykazaniu uzasadnionego charakteru informacji żądanych od odnośnych przedsiębiorstw, ale także umożliwieniu tym przedsiębiorstwom poznania zakresu ich obowiązku współpracy, z jednoczesnym poszanowaniem ich prawa do obrony. Wynika z tego, że Komisja może wymagać jedynie przekazania informacji mogących pozwolić jej zweryfikować podejrzenia dotyczące popełnienia naruszenia, które uzasadniają prowadzenie dochodzenia i zostały wskazane w żądaniu informacji. (zob. podobnie i na zasadzie analogii wyroki Sądu: z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie T-39/90 SEP przeciwko Komisji, Rec. s. II-1497, pkt 25; z dnia 8 marca 1995 r. w sprawie T-34/93 Société Générale przeciwko Komisji, Rec. s. II-545, pkt 40).
- 37 W świetle powyższych uwag nie można wymagać od Komisji, aby na etapie wstępnego dochodzenia, oprócz podejrzeń dotyczących naruszenia, które zamierza zweryfikować, wskazała poszlaki, to znaczy informacje, które sprawiły, że rozważy hipotezę naruszenia art. 101 TFUE. Taki obowiązek naruszałby bowiem równowagę, którą orzecznictwo wprowadza pomiędzy ochroną skuteczności dochodzenia i przestrzeganiem prawa do obrony danego przedsiębiorstwa.
- 38 Nie można jednak z tego wnioskować, iż Komisja nie powinna być w posiadaniu elementów, które pozwoliłyby jej na rozważanie hipotezy naruszenia art. 101 TFUE przed przyjęciem decyzji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.
- 39 Należy bowiem przypomnieć, iż wymóg ochrony przed arbitralnymi lub dysproporcjonalnymi ingerencjami władzy publicznej w sferę prywatnej działalności osoby, zarówno fizycznej, jak i prawnej, stanowi ogólną zasadę prawa Unii (wyrok Sądu z dnia 22 marca 2012 r. w sprawach połączonych T-458/09 i T-171/10 Slovak Telekom przeciwko Komisji, pkt 81).
- 40 A zatem, aby zapewnić poszanowanie tej ogólnej zasady, decyzja dotycząca żądania informacji powinna mieć na celu zebranie niezbędnych dokumentów w celu potwierdzenia istnienia i zakresu ustalonych okoliczności faktycznych i prawnych, co do których Komisja posiada już informacje stanowiące wystarczająco poważne poszlaki uzasadniające podejrzenie naruszenia reguł konkurencji (zob. podobnie i na zasadzie analogii wyrok Trybunału z dnia 22 października 2002 r. w sprawie C-94/00 Roquette Frères, Rec. s. I-9011, pkt 54, 55).
- 41 W niniejszej sprawie skarżąca w sposób wyraźny wniosła do Sądu, aby zobowiązał Komisję do przedstawienia posiadanych przez siebie poszlak w celu ustalenia przez Sąd, iż zaskarżona decyzja nie ma arbitralnego charakteru. W celu uzasadnienia takiego wniosku skarżąca podaje w wątpliwość okoliczność, iż Komisja była w posiadaniu takich informacji przed przyjęciem zaskarżonej decyzji. Przedstawia ona hipotezę, iż Komisja nie zmierza do weryfikacji istnienia i zakresu ustalonych okoliczności faktycznych i prawnych, co do których już posiada informacje, ale raczej ma na celu wykrycie dowodów, które mogłyby potwierdzić popełnienie naruszenia. Na poparcie swojej argumentacji skarżąca wskazuje szczególnie szeroki zakres zaskarżonej decyzji, która została do niej skierowana, jak również na okoliczności, iż Komisja nie dokonała żadnej kontroli jej pomieszczeń na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003, a także, iż nie zostało do niej skierowane żądanie udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust. 2 tego samego rozporządzenia.

- 42 Sąd, w zakresie, w jakim zostało do niego skierowane takie żądanie, oraz w sytuacji, w której skarżąca wskazała na niektóre dowody podające w wątpliwość wystarczająco poważny charakter poszlak, którymi Komisja dysponowała w celu przyjęcia decyzji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, stoi na stanowisku, iż do niego należy zbadanie tych poszlak i ocena, czy mają one wystarczająco poważny charakter.
- 43 W odniesieniu do oceny wystarczająco poważnego charakteru poszlak powinna ona być dokonana z uwzględnieniem okoliczności, iż zaskarżona decyzja została wydana w ramach wstępnego etapu dochodzenia mającego na celu umożliwienie Komisji zebrania wszystkich istotnych informacji potwierdzających – albo nie – istnienie naruszenia reguł konkurencji i zajęcia przez nią wstępnego stanowiska w przedmiocie kierunku oraz dalszego rozwoju postępowania. W tym celu Komisja może występować z żądaniem przekazania informacji na podstawie art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 bądź przeprowadzać kontrole na podstawie art. 20 tego rozporządzenia. A zatem na tym etapie nie można wymagać od Komisji, przed przyjęciem decyzji dotyczącej żądania informacji, aby posiadała dowody popełnienia naruszenia. Wystarczy bowiem, aby te poszlaki wzbudzały uzasadnione podejrzenie co do istnienia domniemanego naruszenia, tak aby Komisja była uprawniona do żądania dostarczenia dodatkowych informacji w drodze decyzji przyjętej na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.
- 44 W swojej odpowiedzi na postanowienie z dnia 14 maja 2013 r. Komisja wskazała Sądowi posiadane przez siebie poszlaki, które, jej zdaniem, uzasadniały przyjęcie zaskarżonej decyzji.
- 45 Zapoznawszy się ze streszczeniem poszlak przedstawionym przez Komisję, jak również z wyciągami z poszlak, które są w nim zawarte, Sąd uważa, iż Komisja była uprawniona do skierowania do skarżącej decyzji w sprawie żądania informacji i to w zakresie całości podejrzeń dotyczących popełnienia naruszenia wskazanych w zaskarżonej decyzji. Podejrzenia te są wskazane w motywie 2 zaskarżonej decyzji i dotyczą „ograniczania przepływów handlowych w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), w tym ograniczania importu na teren EOG towarów pochodzących z państw trzecich, podziale rynków, koordynacji cen i związanych z tym praktykach antykonkurencyjnych na rynku cementu i na rynkach towarów cementopochodnych”.
- 46 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o ograniczanie przepływów handlowych w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), w tym ograniczanie importu na teren EOG towarów pochodzących z państw trzecich, Sąd uważa, iż w świetle odniesienia zawartego w streszczeniu i w wyciągach z dokumentu [poufne] Komisja była uprawniona do żądania udzielenia informacji dotyczących zachowania skarżącej. Podobnie wzmianki w streszczeniu i wyciągach z dokumentu [poufne].
- 47 Ponadto ze streszczenia i wyciągów z dokumentu wynika [poufne]. Należy stwierdzić, iż taki dokument mógł uzasadniać podejrzenia Komisji co do uczestnictwa [poufne] skarżącej w praktykach zmierzających do ograniczania przepływów handlowych.
- 48 Jeśli chodzi, w drugiej kolejności, o podejrzenia popełnienia naruszeń polegających na podziale rynków, szereg rodzajów dowodów przedstawionych przez Komisję stanowi wystarczająco poważne poszlaki pozwalające Komisji skierować do skarżącej żądanie informacji w tym zakresie. Po pierwsze, przyjęta przez Komisję hipoteza, iż istniała zasada podziału rynków [poufne].
- 49 Po drugie, należy stwierdzić, iż [poufne]. Podobnie jest w odniesieniu do dokumentu [poufne]. Tak samo jest w odniesieniu do dokumentu [poufne].
- 50 Po trzecie, Komisja odnosi się w istocie do [poufne].
- 51 Wreszcie, po czwarte, w zakresie, w jakim Komisja była w posiadaniu [poufne].

- 52 W odniesieniu, w trzeciej kolejności, do praktyk koordynacji cen i związanych z tym innych praktyk antykonkurencyjnych, o których mowa w motywie 2 zaskarżonej decyzji, [poufne]. Po pierwsze, [poufne].
- 53 Po drugie, dokument [poufne].
- 54 Po trzecie, Komisja mogła w sposób uprawniony wnioskować z odesłania dokonanego w streszczeniu i wyciągach z dokumentu [poufne].
- 55 Wreszcie, po czwarte, można również w świetle streszczenia i wyciągów z dokumentu w sposób uprawniony wnioskować [poufne].
- 56 W świetle powyższych uwag należy stwierdzić, iż Komisja była w posiadaniu wystarczająco poważnych poszlak, które uzasadniały żądanie dodatkowych informacji od skarżącej w świetle całości wymienionych w motywie 2 zaskarżonej decyzji domniemań popełnienia naruszenia.
- 57 Wniosek ten nie znajduje potwierdzenia w argumentacji przedstawionej w uwagach na piśmie dotyczących odpowiedzi Komisji na środki organizacji postępowania.
- 58 Argumentacja ta dotyczy, zasadniczo, rozbieżności w interpretacji poszlak, na których opiera się Komisja. A zatem, na przykład, skarżąca podnosi, że [poufne].
- 59 Należy stwierdzić, iż taka argumentacja nie uwzględnia szczególnego kontekstu, w jakim została wydana zaskarżona decyzja, ponieważ jest ona w rzeczywistości równoznaczna z zajęciem stanowiska, iż dowody, na których opiera się Komisja, nie są tego rodzaju, aby wykazywać uczestnictwo skarżącej w zarzucanym naruszeniu, o którym mowa w zaskarżonej decyzji. Tymczasem, z przyczyn wspomnianych w pkt 43 powyżej, obowiązek wykazania tej okoliczności nie może być nałożony na Komisję, bowiem w przeciwnym razie uprawnienia przyznane Komisji na podstawie art. 18 i 20 rozporządzenia nr 1/2003 byłyby pozbawione wszelkiej skuteczności. A zatem okoliczność, iż zebrane dowody mogą być różnie interpretowane, nie może stać na przeszkodzie, aby mogły one stanowić wystarczająco poważne poszlaki w rozumieniu orzecznictwa wskazanego w pkt 40 powyżej, ponieważ argumentacja Komisji wydaje się zasługiwać na aprobatę.
- 60 Ponadto należy również podkreślić okoliczność [poufne].
- 61 W świetle powyższych rozważań należy więc oddalić pierwszą część zarzutu.

W przedmiocie części drugiej jedyne zarzutu opartego na braku konieczności żądanych informacji

- 62 Skarżąca kwestionuje w istocie konieczność w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 informacji żądanych na podstawie zaskarżonej decyzji. Na stanowisko skarżącej składają się dwa argumenty. W ramach pierwszego argumentu skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja obejmuje liczne przykłady informacji, które nie odnoszą się do tego wymogu konieczności, ponieważ pozostają bez związku z podejrzeniami popełnienia naruszenia zawartymi w zaskarżonej decyzji. W ramach drugiego argumentu skarżąca kwestionuje konieczność żądanych informacji, które są już w posiadaniu Komisji lub są publicznie dostępne. Wreszcie, w pisemnych uwagach dotyczących odpowiedzi Komisji na środki organizacji postępowania Sądu, został podniesiony trzeci argument dotyczący konieczności żądania informacji, oparty na tym, iż zdaniem skarżącej nie istnieje związek pomiędzy poszlakami będącymi w posiadaniu Komisji a kwestionariuszem, który został do niej skierowany.
- 63 Komisja wnosi o oddalenie tej części zarzutu.

64 W odniesieniu do argumentu podniesionego w pisemnych uwagach dotyczących odpowiedzi Komisji Sąd uważa, iż powinien on być na wstępie oddalony. Należy bowiem stwierdzić, iż taki zarzut, o ile jest on dopuszczalny na podstawie art. 48 § 2 regulaminu postępowania, ponieważ jest oparty na dowodach, do których skarżąca nie miała dostępu w dniu wniesienia skargi, to jednak nie spełnia wymogów z art. 44 § 1 lit. c) tego samego regulaminu w zakresie, w jakim ogranicza się do ogólnej krytyki, i nie wskazuje szczególnych przyczyn, dla których nie zachodzą związki pomiędzy kwestionariuszem a poszlakami posiadanymi przez Komisję. Należy zatem stwierdzić, iż argument ten nie jest wystarczająco jasny i precyzyjny, aby umożliwić pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi – rozstrzygnięcie skargi w danej sprawie bez potrzeby uzyskania innych informacji, a zatem należy stwierdzić jego niedopuszczalność (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-352/94 *Mo och Domsjö przeciwko Komisji*, Rec. s. II-1989, pkt 333, 334). Wreszcie w zakresie, w jakim zarzut ten opiera się, zdaniem skarżącej, na argumentacji przedstawionej w celu zakwestionowania wartości dowodowej poszlak przedstawionych przez Komisję, należy go oddalić z przyczyn wskazanych w pkt 43–59 powyżej.

W przedmiocie zakwestionowania konieczności żądanych informacji w świetle podejrzeń, które Komisja zamierza zweryfikować

65 Jak zostało to już podkreślone w pkt 36 powyżej, Komisja ma prawo żądać jedynie informacji, które mogą pozwolić jej na zweryfikowanie domniemań popełnienia naruszenia uzasadniających przeprowadzenie dochodzenia i które są wskazane w samym żądaniu informacji (zob. podobnie i w drodze analogii ww. w pkt 36 wyroki: w sprawie SEP przeciwko Komisji, pkt 25; w sprawie *Société Générale przeciwko Komisji*, pkt 40).

66 Ze względu na przysługujące Komisji szerokie uprawnienia w zakresie dochodzenia i kontroli to do niej należy dokonanie oceny, czy konieczne jest uzyskanie informacji żądanych przez nią od przedsiębiorstw, których dotyczy dochodzenie (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 18 maja 1982 r. w sprawie 155/79 *AM & S Europe przeciwko Komisji*, Rec. s. 1575, pkt 17; z dnia 18 października 1989 r. w sprawie 374/87 *Orkem przeciwko Komisji*, Rec. s. 3283, pkt 15). Co się tyczy kontroli, jaką Sąd sprawuje w odniesieniu do tej oceny dokonanej przez Komisję, to należy przypomnieć, iż zgodnie z orzecznictwem wykładni pojęcia koniecznych informacji należy dokonywać z uwzględnieniem celów, dla których Komisji zostały przyznane przedmiotowe uprawnienia w zakresie dochodzenia. Wymóg wzajemnego powiązania między żądaniem informacji i podejrzanym naruszeniem jest zatem spełniony, jeżeli na tym etapie postępowania żądanie to może być słusznie postrzegane jako mające związek z podejrzanym naruszeniem, co oznacza, że Komisja może rozsądnie przypuszczać, iż dany dokument pomoże jej stwierdzić wystąpienie zarzucanego naruszenia. (ww. w pkt 36 wyrok w sprawie SEP przeciwko Komisji, pkt 29; ww. w pkt 39 wyrok w sprawie *Slovak Telekom przeciwko Komisji*, pkt 42).

67 Sąd podnosi, iż jedyne pytania, w stosunku do których skarżąca wyraża wątpliwości co do ich konieczności na tej podstawie, to pytanie 5 pkt AG i pytanie 5 pkt AH, w drodze których Komisja żąda od skarżącej informacji, w odniesieniu do każdego zakładu produkcyjnego każdej z kontrolowanych przez nią spółek, dotyczących emisji dwutlenku węgla (CO₂) w tonach przypadających na dany zakład, z jednej strony, oraz średniej ceny opłat z tytułu praw do emisji CO₂ rzeczywiście wykorzystanych w celu wykonania danej instalacji.

68 Sąd zwraca uwagę, iż skarżąca nie zakwestionowała twierdzenia przedstawionego w odpowiedzi na skargę przez Komisję, iż emisje CO₂ stanowią jeden z najważniejszych elementów kosztu produkcji cementu, który to koszt z kolei jest jednym z najważniejszych elementów ceny nałożonej na klientów i konsumentów.

69 Należy ponadto przypomnieć, iż jedno z domniemań popełnienia naruszenia, w zakresie którego Komisja prowadzi dochodzenie, dotyczy ewentualnej koordynacji cen pomiędzy konkurencyjnymi przedsiębiorstwami. Tymczasem należy stwierdzić, iż informacje dotyczące składników produktów, których dotyczy sprawa, mogą być w sposób zasadny uznane za pozostające w związku z takim podejrzeniem naruszenia.

70 Należy zatem oddalić ten zarzut.

W przedmiocie zakwestionowania konieczności niektórych żądanych informacji na tej podstawie, iż były one już w posiadaniu Komisji lub miały publiczny charakter

71 Skarżąca podnosi w istocie, iż przekazanie informacji, w których posiadaniu była już Komisja lub które miały publiczny charakter, nie może być uznane za konieczne w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003.

72 Słusznie oczywiście skarżąca stwierdza, iż Sąd w swoim wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawach połączonych T-191/98 i od T-212/98 do T-214/98 *Atlantic Container Line i in. przeciwko Komisji*, Rec. s. II-3275, pkt 425), podkreślił, iż żądania informacji mające na celu uzyskanie informacji na temat dokumentu już będącego w posiadaniu Komisji nie mogą być uznane za uzasadnione w świetle konieczności dochodzenia.

73 Jednakże należy stwierdzić, iż do skarżącej nie były wcześniej kierowane żądania informacji na podstawie art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. A zatem kwestionariusz stanowiący załącznik I do zaskarżonej decyzji nie może w każdym razie być uznany za nakładający na skarżącą obowiązek przekazania informacji, które już były w posiadaniu Komisji.

74 Jeśli chodzi o krytykę opartą na tej podstawie, iż niektóre informacje zdaniem skarżącej mają publiczny charakter i z tego względu są dostępne dla Komisji, a w rezultacie żądanie ich udzielenia nie jest konieczne, to należy zwrócić uwagę, iż jedynym przykładem przedstawionym przez skarżącą są „kody pocztowe dla poszczególnych adresów”.

75 Należy jednak podkreślić, iż takie informacje stanowią logiczne uzupełnienie informacji, które są jedynie w posiadaniu skarżącej. Wobec tego ich ewentualny publiczny charakter nie stoi na przeszkodzie możliwości uznania udzielenia ich za konieczne w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003.

76 Należy zatem oddalić ten drugi argument i w rezultacie drugą część zarzutu.

W przedmiocie części trzeciej jedynego zarzutu dotyczącej charakteru żądanych informacji

77 Skarżąca podnosi w istocie, iż art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 upoważnia Komisję jedynie do żądania od podmiotów gospodarczych informacji lub danych, które są w ich posiadaniu, ale nie upoważnia do żądania od przedsiębiorstwa opracowania tych informacji w celu ich przedstawienia w formie, który ułatwia zadanie Komisji, a zatem do przygotowania dowodów, które Komisja zamierza przeciwko niej wykorzystać.

78 Komisja wnosi o oddalenie tej części zarzutu.

79 Należy przypomnieć, iż zgodnie z motywem 23 rozporządzenia nr 1/2003 „Komisja powinna posiadać uprawnienia na obszarze [Unii] do żądania dostarczenia jej informacji, które są konieczne do wykrycia każdego porozumienia, decyzji lub praktyki uzgodnionej zakazanej na mocy art. [101 TFUE] bądź nadużywania pozycji dominującej zakazanej na mocy art. [102 TFUE]”. W motywie tym zostało też dodane, iż przedsiębiorstwa „stosujące się do decyzji Komisji nie mogą być zmuszone do przyznania

się, że dokonały naruszenia, jednak w każdym przypadku są one zobowiązane do udzielenia odpowiedzi na pytania odnośnie do faktów i dostarczenia dokumentów, nawet jeżeli te informacje mogą być wykorzystane do dokonania ustaleń dotyczących zaistnienia naruszenia na niekorzyść tych lub innych przedsiębiorstw”.

80 A zatem, ponieważ poprzez dostarczenie informacji w rozumieniu art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 należy rozumieć nie tylko przedstawienie dokumentów, lecz również obowiązek udzielenia odpowiedzi na pytania odnoszące się do tych dokumentów, Komisja nie musi poprzestać wyłącznie na żądaniu przedstawienia danych istniejących niezależnie od wszelkich działań danego przedsiębiorstwa. Ma ona zatem możliwość skierowania do przedsiębiorstwa pytań wymagających opracowania żądanych danych (zob. podobnie i na zasadzie analogii ww. w pkt 66 opinia rzecznika generalnego M. Darmona w sprawie Orkem przeciwko Komisji, Rec. s. I-3301, pkt 55).

81 Należy jednak podkreślić, iż wykonywanie tego uprawnienia ograniczone jest wymogiem przestrzegania co najmniej dwóch zasad. Po pierwsze, jak zostało to wskazane w motywie 23 rozporządzenia nr 1/2003, pytania skierowane do przedsiębiorstwa nie mogą zmuszać go do przyznania, że popełniło naruszenie. Po drugie, udzielenie odpowiedzi na owe pytania nie może stanowić obciążenia nieproporcjonalnego w stosunku do potrzeb dochodzenia (ww. w pkt 36 wyrok w sprawie SEP przeciwko Komisji, pkt 51; ww. w pkt 72 wyrok w sprawie Atlantic Container Line i in. przeciwko Komisji, pkt 418; ww. w pkt 39 wyrok w sprawie Slovak Telekom przeciwko Komisji, pkt 81).

82 W tej sprawie, o ile nie jest podnoszony argument, iż niektóre z pytań skierowanych do skarżącej nakładały na nią obowiązek udzielenia odpowiedzi, w których byłaby ona zmuszona do przyznania, iż miało miejsce naruszenie, którą to okoliczność powinna udowodnić Komisja, to trzeba stwierdzić, iż skarżąca wskazuje na nieproporcjonalny charakter obciążenia wiążącego się z odpowiedzią na kwestionariusz. W zakresie, w jakim ta krytyka wiąże się z czwartą częścią zarzutu opartego na naruszeniu zasady proporcjonalności, będzie ona analizowana w ramach tej części.

83 Z tym zastrzeżeniem należy oddalić część trzecią zarzutu.

W przedmiocie części czwartej jedyne zarzutu opartego na naruszeniu zasady proporcjonalności

84 W ramach tej części zarzutu skarżąca podnosi w istocie nieproporcjonalny charakter obciążenia wiążącego się z zaskarżoną decyzją ze względu, po pierwsze, na zakres i poziom szczegółowości żądanych informacji, jak również ze względu na konieczność ich przekazania w określonym formacie, a po drugie, ze względu na termin na udzielenie odpowiedzi i po trzecie, ze względu na wpływ decyzji na sytuację finansową skarżącej. Wreszcie skarżąca podnosi, iż łącznym skutkiem tych różnych elementów powinno być, w każdym razie, stwierdzenie przez Sąd naruszenia zasady proporcjonalności.

85 Komisja wnosi o oddalenie tej części zarzutu.

86 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż żądania informacji skierowane przez Komisję do przedsiębiorstwa powinny być zgodne z zasadą proporcjonalności, a nałożony na przedsiębiorstwo obowiązek udzielenia informacji nie powinien stanowić dla niego nieproporcjonalnego obciążenia w stosunku do potrzeb dochodzenia (ww. w pkt 36 wyrok w sprawie SEP przeciwko Komisji, pkt 51; ww. w pkt 72 wyrok w sprawie Atlantic Container Line i in. przeciwko Komisji, pkt 418; ww. w pkt 39 wyrok w sprawie Slovak Telekom przeciwko Komisji, pkt 81).

87 W ramach pierwszego argumentu skarżąca poddaje krytyce zakres i nadmierny poziom szczegółowości żądanych informacji, jak również narzucony przez Komisję format odpowiedzi. Skarżąca wskazuje jako przykład pytanie 1B, na które odpowiedź wymaga przedstawienia informacji dotyczących całości zakupów krajowych zrealizowanych przez przedsiębiorstwa kontrolowane przez skarżącą w zakresie

pięciu produktów (cement, CEM I luzem, klinkier, kruszywa, mielony granulowany żużel wielkopiecowy oraz granulowany żużel wielkopiecowy) w okresie dziesięciu lat i żąda, aby odpowiedź była podzielona według 37 wskaźników.

- 88 Oczywiście nie można w sposób zasadny zaprzeczyć, iż zakres informacji żądanych w oparciu o kwestionariusz jest znaczny, w szczególności jeśli chodzi o pytanie 1B, a także że bardzo duży jest stopień szczegółowości tego kwestionariusza. Wynika z tego w sposób niezaprzeczalny, iż odpowiedź na kwestionariusz wiązała się ze strony skarżącej ze szczególnie dużym obciążeniem.
- 89 Jednakże nie można stwierdzić, iż obciążenie to ma nieproporcjonalny charakter w świetle wymogów dochodzenia związanych w szczególności z podejrzeniami popełnienia naruszenia, które Komisja zamierza zweryfikować, jak również w świetle okoliczności tego postępowania.
- 90 W tym zakresie, po pierwsze, należy przypomnieć, że zaskarżona decyzja została wydana w ramach postępowania dotyczącego „ograniczania przepływów handlowych w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), w tym ograniczania importu na teren EOG towarów pochodzących z państw trzecich, podziale rynków, koordynacji cen i związanych z tym praktykach antykonkurencyjnych na rynku cementu i na rynkach towarów cementopochodnych”. Należy stwierdzić, iż szczególnie szeroki zakres tego dochodzenia, jak również poważny charakter podejrzeń popełnienia naruszenia weryfikowanych przez Komisję uzasadniają udzielenie znacznej liczby informacji.
- 91 Po drugie, należy również przypomnieć, iż zaskarżona decyzja została wydana w ramach dochodzenia w sprawie praktyk ograniczających konkurencję, dotyczącego oprócz skarżącej również siedmiu innych spółek działających w branży cementowej. A zatem, ze względu na ilość informacji, które należy potwierdzić, nie wydaje się nieproporcjonalne ze strony Komisji żądanie udzielenia odpowiedzi w formie pozwalającym na ich porównanie.
- 92 Należy zatem oddalić ten pierwszy argument.
- 93 W ramach drugiego argumentu skarżąca zwraca uwagę na nieproporcjonalny charakter terminów odpowiednio: dwunastu i dwóch tygodni na odpowiedź na dziesięć pierwszych i na jedenastą serię pytań w świetle ilości informacji, które mają być przekazane.
- 94 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej. Przypomina, że skarżąca skorzystała z terminu 17 tygodni, a nie z dwunastu, jak wcześniej to zostało przewidziane, aby odpowiedzieć na dziesięć pierwszych serii pytań.
- 95 Sąd podnosi na wstępie, iż o ile skarżąca w toku postępowania administracyjnego wystąpiła do Komisji o przedłużenie terminu dwunastu tygodni udzielonego na odpowiedź na dziesięć pierwszych serii pytań, o tyle nie złożyła takiego wniosku w odniesieniu do jedenastej serii pytań, która to okoliczność jest wystarczająca, aby stwierdzić, iż termin ten jest dla niej wystarczający (zob. podobnie i na zasadzie analogii wyrok Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-338/94 Finnboard przeciwko Komisji, Rec. s. II-1617, pkt 54).
- 96 W celu ustalenia ewentualnego nieproporcjonalnego charakteru obciążenia wiążącego się z obowiązkiem odpowiedzi na dziesięć pierwszych serii pytań w terminie dwunastu tygodni, należy uwzględnić okoliczność, że skarżąca jako adresat decyzji w sprawie żądania informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 ponosiła nie tylko ryzyko nałożenia na nią grzywny lub okresowej kary pieniężnej w razie dostarczenia informacji niepełnych lub dostarczenia ich z opóźnieniem lub w razie niedostarczenia informacji, na podstawie, odpowiednio, art. 23 ust. 1 lit. b) i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1/2003, ale również grzywny w razie przekazania informacji uznanej przez Komisję za nieprawdziwą lub wprowadzającą w błąd – na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

- 97 Wynika z tego, że ocena adekwatności terminu określonego w decyzji w sprawie żądania informacji posiada szczególne znaczenie. Termin ten bowiem powinien umożliwić adresatowi nie tylko rzeczywiste udzielenie odpowiedzi, ale również upewnienie się, że udzielane informacje są pełne, prawdziwe i niewprowadzające w błąd.
- 98 Oczywiście jest – jak już zostało wskazane w pkt 88 powyżej – iż nie można zaprzeczyć, że liczba żądanych informacji, jak również szczególne wymagania dotyczące formatu, w którym odpowiedzi te powinny być przekazane, wiązały się ze szczególnie dużym nakładem pracy.
- 99 Jednakże Sąd uważa, iż od skarżącej ze względu na środki, jakimi dysponowała ona ze względu na skalę prowadzonej działalności gospodarczej, można było w sposób uzasadniony oczekiwać, iż będzie ona w stanie przekazać odpowiedź spełniającą wymagania określone w pkt 97 powyżej w wyznaczonym terminie, który to termin został zresztą ostatecznie przedłużony do 17 tygodni.
- 100 Należy zatem oddalić ten drugi argument.
- 101 W ramach trzeciego argumentu skarżąca zwraca uwagę na szkodę spowodowaną przez nakład pracy związany z odpowiedzią na kwestionariusz i przypomina, iż złożyła wniosek o zwolnienie jej z obowiązku odpowiedzi. Oprócz kosztu finansowego negatywnym skutkiem przygotowania odpowiedzi było, jej zdaniem, uruchomienie i zablokowanie jej zasobów administracyjnych w szczególnie trudnej dla branży cementowej, a w szczególności dla skarżącej sytuacji finansowej.
- 102 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o szkodę majątkową rzekomo zaistniałą po stronie skarżącej wskutek odpowiedzi na kwestionariusz, należy przypomnieć, iż zostało stwierdzone – z przyczyn wskazanych w pkt 88–91 powyżej – iż obciążenie związane z odpowiedzią na wspomniany kwestionariusz nie było w sposób wyraźny nadmierne w świetle okoliczności sprawy. Tymczasem ewentualna wielkość kosztu finansowego związanego z tą odpowiedzią stanowi jedynie odzwierciedlenie tego nakładu pracy. A zatem, niezależnie od ewentualnej znacznej wysokości tego kosztu, nie może on sam w sobie potwierdzać istnienia naruszenia zasady proporcjonalności.
- 103 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o zarzut zablokowania zasobów administracyjnych skarżącej, wystarczy podkreślić, iż polega on na zwykłym stwierdzeniu tej okoliczności niepopartej żadnym rzeczywistym dowodem. Jedyne załącznik dotyczące bowiem tej kwestii, czyli załącznik A13 zawiera tylko jedną tabelę, w której skarżąca przedstawia zestawienie kosztów, które, jak twierdzi, poniosła w związku z odpowiedzią na kwestionariusz, i liczby godzin poświęconych na odpowiedź. Tabela ta, sama w sobie, nie może potwierdzać twierdzenia skarżącej dotyczącego zablokowania jej zasobów administracyjnych.
- 104 Należy zatem oddalić ten trzeci argument.
- 105 Wreszcie, w ramach czwartego zarzutu, skarżąca podnosi, iż łączna analiza zakresu i poziomu szczegółowości żądanych informacji, obowiązku ich przedstawienia w ściśle określonym formacie, charakteru żądanych informacji, krótkiego terminu wyznaczonego na odpowiedź i kosztu finansowego z tym związanego, powinna, w każdym razie, skutkować stwierdzeniem przez Sąd istnienia naruszenia zasady proporcjonalności.
- 106 Sąd uważa, iż taka argumentacja, w okolicznościach niniejszej sprawy, nie może być przyjęta.
- 107 Tak jak bowiem zostało to podkreślone w pkt 102 powyżej, znaczny koszt finansowy, na który powołuje się skarżąca, jest jedynie odzwierciedleniem obciążenia wynikającego z odpowiedzi na kwestionariusz. Tymczasem z okoliczności, iż wspomniane obciążenie nie jest w sposób wyraźny nadmierne w świetle poszlak dotyczących naruszenia, które Komisja zamierzała zweryfikować, z jednej

strony, oraz że termin ostatecznie wyznaczony skarżącej umożliwił jej sprostanie temu obciążeniu, z drugiej strony, w sposób konieczny wynika, iż argument oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności powinien zostać oddalony.

108 W świetle powyższych uwag należy oddalić część czwartą zarzutu i w rezultacie – skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

109 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Wobec tego, że skarżąca przegrała sprawę, ponosi ona własne koszty oraz pokrywa koszty poniesione przez Komisję, w tym koszty postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Cementos Portland Valderrivas, SA zostaje obciążona kosztami, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.**

Dittrich

Wiszniewska-Białecka

Prek

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 marca 2014 r.

Podpisy